

N:o 6.

Af Herr L. Torpadie: Om ändring af 2 Kap. 2 § strafflagen.

Dödsstraffet, kvarstående i vår lag såsom en sorglig nödvändighet, blir ännu hemskare genom den offentlighet, som eger rum vid detsamma verkställande. Den lifdömdes pina måste ökas genom åsynen af den tallösa folkhop, som samlat sig för att bevittna hans lidande, utan att man hos flertalet deribland kan förutsätta annat motiv för närvaron å afrättsplatsen än nyfikenhet, så framt det icke skulle hos en och annan vara begäret att öfva den medeltidsvidskepelse, hvarpå till och med de senaste afrättningarne företett ohyggliga exempel.

Tager man vidare i betraktande den orättvisa, som ligger deruti att hemmansinnehafvare skola tvingas att, säkerligen mot sin vilja, biträda i den s. k. spetsgården, torde äfven häruti ligga ett skäl för införande af en förändrad lagstiftning i ämnet. Denna torde dock böra, hvad stadgandet i strafflagen angår, inskränkas till bestämmelse derom, att dödsstraff skall verkställas inom fängelsets område, under det att dithörande föreskrifter i öfrigt meddelas af Konungen. Jag vågar alltså föreslå, att Riksdagen ville för sin del besluta att, med upphäfvande af hvad i särskilda författningar stadgas angående uppbåd af manskap från hemmansinnehafvare att vid afrättningar biträda, m. m., 2 kap. 2 § strafflagen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

Dödsstraff skall verkställas å fängelsegård genom halsuggning, i enlighet med de närmare föreskrifter Konungen i särskild lag meddelar. Förut gifves den dömde lämplig tid att sig till döden bereda. Den afrättades kropp varde i stillhet å närmaste begravningsplats jordfäst. Skola flere undergå dödsstraff; då må det ej å endera verkställas i den andres närvaro.

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 22 Januari 1877.

Ludv. Torpadie.